

خلع سلاح تکنیک توسط تاکتیک

با صعود چلسی و سیتی به فینال اروپا، دنیای فوتبال درس جالبی به زندگی داد؛ تلاش، استمرار و کار گروهی می تواند از استعداد های متوسط چیزی فراتر از نوابغ بسازد

سید مصطفی صابری | روزنامه نگار

پرونده

مار ادونا توپ را بر داشت، بهر احتی چند انگلیسی را جا گذاشت، مدافعان انگلیسی بارها فرصت داشتند بعد از غلبه مقابل نابغه فوتبال، حداقل با خطا او را متوقف کنند. اما انگار آن روزها مدافعان هم ترجیح می دادند ضیافت فوتبال زیباتر باشد و تماشاگران از هنر نمایی فوق ستاره هایی مثل مار ادونا، پله، پلاتینی، کرايوفو... لذت ببرند. فوق ستاره لقبی بود که به بازیکنانی داده می شد که یک تنه تیم را نجات می دادند. فوق ستاره ها بهتر از هر تاکتیکی بودند و می توانستند در لحظات حساس گره هر مسابقه ای را با نبوغ شان باز کنند. البته فوتبال طی این سال ها فوق ستاره هایی مثل مسی و رونالدو را داشته که حالا آن طراوت روزهای جوانی را ندارند. از طرفی هر چه دنیای فوتبال جلوتر می رود، اجازه ظهور به این فوق ستاره ها داده نمی شود. فوتبال فیزیکی، کار تیمی حساب شده، پرس سنگین، آنالیزهای دقیق و... باعث شده امثال نیمار، لواندوفسکی، توماس مولر، کینگزلی کومان، محمد صلاح، ونیسوس جونیور، عثمان دمبله، امباپه و... که قرار بود قفل بازی ها را با نبوغ شان باز کنند در خیلی از موارد اسیر تاکتیک حریف باشند. نتیجه این برتری تاکتیک بر تکنیک این شد که دو تیم انگلیسی که شاید در ابتدای فصل لیگ قهرمانان کمتر هواداری انتظار حضور آن ها را در فینال داشت، در حضور ثال، بایرن، بارسا، پی اس جی و... به فینال اروپا رسیدند. در این پرونده از جوانب مختلف این موضوع ر ابررسی می کنیم و می خواهیم بدانیم با رونق این سبک فوتبال، آیا عصر فوق ستاره ها به سر آمده؟

خطر فوتبال بدون ستاره

ستاره های بزرگ جذاب ترند اما ستاره های معمولی که به جای استعداد با تلاش و استمرار به موفقیت رسیدند، واقعی و در دسترس تر هستند

ستاره های پی اس جی در بیل می زنند، خودشان را به آب و آتش می زنند اما راه درواز منچستر سیتی بسته است. نیمار عصبی شده، امبا به مصدوم از زرو نیمکت با نازا احتی به بازی نگاه می کند. پارسی ها برای حضور در فینال استانبول گل می خواهند اما منچستری ها هستند که روی ضد حمله های خطرناک موقعیت ایجاد می کنند و بالاخر مدیون آن که موقعیت خطرناکی به حریف متمول و پرستاره دهند، به فینال لیگ قهرمانان اروپا راه پیدا می کنند. چند روز بعد همه منتظر هستند تا حداقل رئال با برتری مقابل چلسی یک فینال جذاب تر را رقم بزند؛ چون دنیای فوتبال به حضور تیم های پرستاره و دوست داشتنی مثل بارسا، رئال، بایرن، میلان و یوونتوس در فینال عادت دارد. اما رئال هم مقابل چلسی چیزی برای عرضه ندارد. چلسی با پرس سنگین و کار تیمی حساب شده راحت رئال را شکست داد. حالا دو تیم را در فینال می بینیم که بازیکنان خوبی دارند اما فوق ستاره ندارند. راستش با این که حضور در فینال حق این دو تیم بود اما فوتبال بدون حضور فوق ستاره ها یک چیزی کم دارد.

❖ **چرا فوق ستاره ها مهم هستند؟** تیم ها و هواداران اصلی شان فوتبال را تماشا می کنند و از نتایج تیم محبوب شان لذت می برند اما برای مخاطبان معمولی تر فوتبال در سراسر دنیا شاید واقعا آن چنان فرقی نکند که برزیل در فینال جام جهانی باشد یا آلمان؟ رئال قهرمان لا لیگا شود یا اتلتیکو. اگر گاهی بیشتر برزیل را به آلمان یا رئال را به اتلتیکو ترجیح می دهیم به دلیل حضور ستاره ها و فوتبال جذاب تر این تیم هاست و گرنه در خیلی از مواقع اصل نتایج تیم ها تعیین کننده هواداری ما نیست. ما آرزاتین را در جام جهانی می پسندیم چون دوست داریم مسی را تا مراحل بالاتر ببینیم و از فوتبالش لذت ببریم. فوتبالیست های استثنایی مثل لوئار مانتوس، الیور کان، کاناورا و... در جام هایی مثل ۲۰۱۹، ۲۰۲۰، ۲۰۰۶ و... با تلاش شان یک تنه نتایج را رقم زدند، اما ما بازیکنی را که پست اش هافبک دفاعی، دروازه بان یا دفاع وسط باشد دوست نداریم. فوق ستاره باید مثل رونالدینیو جذاب و حتی گاهی پر حاشیه باشد، از نوع بازی تا ظاهرش همه تعیین کنند. محبوبیت است، مثل یکهام که سانترهای خوبی داشت اما خوش تیپی بیشتر از هر چیزی عامل شهرت او شد. فوق ستاره ها هم هستند چون با استعدادترند، چون شاید یک بازیگر کت جاب انجام دهند که نتیجه ای هم در بازی نداشته باشد اما سال ها در یاد بماند. چون هوادار این راه فوتبال می چسباندند و لذت تماشای فوتبال و هیجانش را با کارها یا رفتارهای خاص بیشتری می کنند. فوق ستاره ها الزاما عملکرد بهتری ندارند اما حتی عملکرد ضعیف یا حاشیه های شان هم فوتبال را زیباتر می کند. آن ها از جنس قهرمانان فیلم های سینمایی هستند؛ بهروها رنگ واقعیت می زنند، در حالی که شاید پشت شهرت آن ها کلی آدم دیگر باشند که هرگز عملکردشان به چشم نمی آید. برای همین است که همه سوار، مسی و کریس رونالدو را بیشتر از بوسکنس، مودریچ و... می شناسند.

❖ **چرا دوران فوق ستاره ها سرآمده؟** تامتدت ها فوتبال یک الگوی ثابت داشت. هر دو تیم حمله می کردند؛ تیمی که بهتر از فرصت ها استفاده می کرد بیشتر هم نتیجه می گرفت. یک تیم ضعیف ابایی از حمله به تیم قوی نداشت، روح فوتبال در جریان بود. اما کم کم با ظهور چند جرقه در فوتبال دنیا، تیم ها فهمیدند که می توانند با آنالیز دقیق، فوتبالی منظم و گاه روبایتی، پرس شدید حریف،

یونان، ترکیه، عراق و کرواسی

تیم هایی که در ادوار مختلف، بدون فوق ستاره موفقط با تکابه کار تیمی موفقیت های باور نکر دنی داشتند

اگر تصور می کنید که حذف رئال باراموس، بنزما، هازار و ... از لیگ قهرمانان اروپا و همچنین حذف پاری سن ژرمن با نیمار، ناواس، دی ماریا و... در برابر تیم هایی که ستاره های آن چنانی در ترکیب شان نداشتند اتفاقی کم سابقه است، سخت در اشتباه هستید. در ادامه به چند تیم اشاره می کنیم که بدون بازیکنان سرشناس و با تاکتیک های تیمی به موفقیت های خیره کننده ای در مستطیل سبز سیده اند. دانمارک در سال ۱۹۹۲ در پیرو ۱۹۹۲، تیم ملی دانمارک که با گلر فوق العاده خود؛ پیتر اشمایکل «و تاکتیک تیمی، نمایش خیره کننده ای داشت، توانست در میان بزرگان فوتبال اروپا جام قهرمانی را بالای سر ببرد و یکی از عجیب ترین قهرمانی های تاریخ فوتبال را رقم بزند.

جمهوری چک در سال ۱۹۹۶ تیم ملی جمهوری چک در مسابقات یورو ۱۹۹۶ و در حضور قدرت های شماره یک اروپا، شگفتی ساز شد و در حضور تیم های مدعی و بدون حضور ستاره ها به فینال رسید که مغلوب آلمان شد. ترکیه در سال ۲۰۰۲ در جام جهانی ۲۰۰۲ در مسابقه رده بندی، ترکیه برابر کره جنوبی قرار گرفت، کره ای که خودش شگفتی ساز دیگر جام جهانی ۲۰۰۲ بود. این بازی با نتیجه ۲ بر ۲ به نفع ترکیه تمام شد تا این تیم به مقام سومی این جام دست یابد. البته رسیدن کره به جمع چهار تیم را می توان به خاطر میزبانی و حاشیه های داوری دانست.

یونان در سال ۲۰۰۴ یونان در عین شگفتی توانست عنوان قهرمانی در پیرو ۲۰۰۴ در پرتغال را کسب کند که معمولاً آن به عنوان ضعیف ترین قهرمان تمام ادوار یور و یادی می شود. تیمی که با چندین بردیک بر صفر و به صورت ناپلئونی، تیم های حریف را شکست داد تا به عنوان قهرمانی دست یابد. عراق در سال ۲۰۰۷ برای نخستین بار در تاریخ فوتبال آسیا، عراق با شکست دادن تیم عربستان بالاتر از سایر مدعیان به مقام قهرمانی جام چهاردهم ملت های آسیا رسید. عراق آن زمان که اصلا شرایط خوبی نداشت، شگفتی ساز شد بدون هیچ بازیکن نام آشنایی (حداقل در آن مقطع) به این افتخار دست یافت. کرواسی در سال ۲۰۱۸ نایب قهرمان جام جهانی ۲۰۱۸، با نمایش منظم بازیکنانش، حتی شانس قهرمانی در جام جهانی را هم داشت. این تیم در راه فینال، انگلیس و روسیه میزبان را هم از پیش رو برداشت اما در بازی فینال، در برابر فرانسه ناکام ماند.

استعداد و پشتکار یا کار تیمی؟

دکتر مهدی سوداوری | روان شناس

همه انسان ها موفقیت را دوست دارند و همه برای موفقیت تلاش می کنند، با این که موفقیت برای هر کسی معنای متفاوتی دارد یا در حیطه متفاوتی تعریف می شود. در ادامه می خواهیم به این سوال پاسخ بد هم که داشتن استعداد و پشتکار باعث موفقیت می شود یا کار تیمی؟ کدام یک مثرتر است؟

داشتن استعداد برای موفقیت کافی نیست برای موفقیت چهار عامل دانش، مهارت، منش و شرایط محیطی مهم هستند. منش به خلق و خو و استعداد های افراد گفته می شود. برخی شخصیت هنری دارند و برخی در کی خاص از ریاضیات، وجود

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

شنبه • ۱۸ اردیبهشت ۱۴۰۰
۲۵ رمضان ۱۴۴۲ • ۸ می ۲۰۲۱
شماره ۴۰۶۵۴

۱۸۷۴

ستاره ها دیگر تضمین کننده موفقیت نیستند

«مجید جلالی» از دلایل حذف رئال و پاری سن ژرمن با آن همه ستاره و بازیکن سرشناس

و موفقیت چلسی و منچستر سیتی می گوید

مجید حسین زاده | روزنامه نگار

مجید جلالی، کارشناس با سابقه فوتبال در باره دلایل حذف رئال مادرید و پاری سن ژرمن که ستاره های جذابتری نسبت به حریف شان در تیم شان بازی می کنند، می گوید: «باید بپذیریم تکنیک های فردی رو به کم رنگ تر شدن است و در دنیای فوتبال حرفه ای امروز، کار تیمی موثرتر به نظر می رسد.» در ادامه، گفت و گوی ما با این مربی را در همین باره خواهید خواند.

❖ **چلسی یک تیم و رئال ۱۱ نفر بود**

او در باره این که آیا چلسی مستحق پیروزی در برابر رئال مادرید بود یا نه، می گوید: «اهمیت کار تیمی خیلی بیشتر از گذشته شده است. در بازی چلسی با رئال، شما تیم انگلیسی را یک تیم می دیدید در حالی که رئال مادرید را ۱۱ نفر می دیدید و به همین دلیل، کیفیت بازی که توسط دو تیم ارائه شد، کاملا متفاوت بود. اگر اهل تماشای فوتبال باشید، متوجه شده اید کاری که چلسی اکنون انجام می دهد، خیلی شبیه لیور پول دو سال پیش است، با همان شکل و سیاق و البته همه جوهره مستحق و شایسته صعود به فینال لیگ قهرمانان اروپا بود. خیلی هم خوب بازی کر دو و نتیجه، عادلانه به نظر می رسد. در ضمن، سیتی هم در مقابل پاری سن ژرمن با ستاره هایش، همین طور بازی کرد و پیروزی مقتدرانه تری هم به دست آورد.»

❖ **تاکتیک تیمی همیشه مشمر تر بوده اما...**

جلالی در باره این که آیا فوتبال نیاز دار به سمت استفاده بیشتر از تاکتیک های تیمی در مقایسه با تکنیک های فردی بازیکنان می رود یا نه، می گوید: «رعایت قواعد و پایبندی به تاکتیک تیمی، همیشه در تاریخ بهتر و مشمر تر بوده است اما یاد دادن آن به بازیکنان علاوه بر این که کار مشکلی است، زمان بر هم است، شاید به همین دلیل است که کمتر به آن توجه می شود. با این حال، چون مربی سیتی سه سال است که با آن ها کار می کند، خیلی خوب تکنیک های تیمی شان را بر تاکتیک های بازیکنان حرفه ای مللا در همین بازی با پاری سن ژرمن دیکنه کردند به خصوص در حوزه مالکیت توپ. از آن طرف، چون مربی چلسی زمان کوتاهی است که روی نیمکت این تیم نشسته، روی روش دفاع کردن و پرس حریف به یک تاکتیک تیمی معقول و گره گشار سیده است.»

❖ **ایده توخل نویست ولی عالی اجرایش می کند**

«توخل» آلمانی به اولین سرمربی تاریخ تبدیل شد که با دو تیم متفاوت در دو فصل متوالی به فینال لیگ قهرمانان اروپا صعود می کند. «جلالی» در این باره می گوید: «ایده توخل نویست ولی دارد به بهترین شکل ممکن، ایده هایش را اجرا می کند. بنابر این اهمیت استفاده در ست از دانش فوتبالی، همین جا مشخص می شود. ما اگر از دانش مان به بهترین شکل استفاده کنیم، حتی اگر ایده مان نوبناشد، باز هم موفق خواهیم شد.»

❖ **ستاره ها دیگر تضمین کننده موفقیت نیستند**

از جلالی می پرسم که به نظر ش، این اتفاق یعنی کم رنگ شدن تکنیک های فردی از جذابیت فوتبال کم نمی کند؟ می گوید: «بگذارید یک مثال بزنم، همین پاری سن ژرمن با آن همه ستاره در برابر چلسی به شدت تحت تاثیر نیمار بود و تلاش می کرد با نحوه بازی کردن این ستاره تیم اش هماهنگ شود تا به گل برسد. این کار نشد، نخواهد شد و در ست هم نیست. ستاره ها دیگر تضمین کنندم موفقیت نیستند. تیم های بزرگ که بازیکنان بزرگی دارند، اگر مربی بتواند ستاره ها را در خدمت تیم بیاورد، موفقیت های شگرف تری به دست خواهند آورد. واضح است چنین مربیانی خیلی راحت تر از مربی که با بازیکنان متوسط می خواهند به پیروزی یا رعایت تاکتیک های تیمی برسند، به موفقیت و هدف شان خواهند رسید.»

❖ **یادگیری تاکتیک های کار تیمی یک شبه نمی شود**

این کارشناس فوتبالی در باره پیش بینی اش از نتیجه بازی فینال هم می گوید: «قبل از پاسخ به این سوال از شما می خواهم توجه داشته باشید که فوتبال آسیا هم می تواند به این سمت برود اما این که تیم های شما به این قابلیت هابر سندن، چیزی نیست که به یک سال یا دو سال، شدن به یادگیری یادگیری تاکتیک های کار تیمی یک شبه نمی شود. این کار به شدت زمان بر است و جزو مسائلی است که نیاز به برنامه ریزی و تلاش زیاد دارد. شما باید از پاری و پاری تیم تان کار کنید تا تیم تان به این قابلیت ها و ظرفیت برسد. در باره بازی فینال با این توضیحات، من فکر می کنم در نهایت سیتی موفق باشد، هم به دلیل قابلیت ستودنی اش در مالکیت توپ و هم این که، سه سال است که با یک مربی برای رسیدن به اهدافش، تلاش می کند.»

و تلاش دیگر اعضا را هم به رسمیت بشناسد، بهترین نتیجه حاصل خواهد شد.

❖ **کار گروهی منسجم نتیجه می دهد**

آن چه موجب دستیابی یک گروه به موفقیت و برتری آن ها به کار فردی می شود، پوشش نقاط ضعف یکدیگر است. کار گروهی منسجم و هدفمند نتیجه می دهد. هنگامی که به تنهایی کار می کنید، افکار و ایده های شما کمتر به چالش کشیده می شوند و اهمیت کار تیمی در این جا مشخص می شود.

❖ **افزایش مسئولیت پذیری هم از فواید کار تیمی است**

انتظار انجام فعالیت ها از سوی سایر هم تیمی ها، یک نیروی محرکه قوی برای افراد است. وقتی با گروهی کار می کنید که برای آن ها احترام قائلید و دل تان نمی خواهد آن ها را ناامید کند، انگیزه شما در باره موانعی که سر راتان قرار می گیرد، قوی تر خواهد بود. در این حالت می توانید به شکل موثرتری با مشکلات روبه رو شوید. اهمیت کار تیمی در این جا نمود بیشتری دارد و به افراد کمک می کند در هر صورت به فعالیت بپردازند و حتی در روزهای سخت، کار را متوقف نکنند. در صورتی که یک فرد هر چند با استعداد هم باشد، ممکن است در زمان اجرای فردی یک کار، خسته و ناامید شود.